

UN VIATGE IMPERFECTE

Sempre he dubtat dels relats de viatge perfectes, aquells en què el viatger t'explica que l'hotel era meravellós, el menjar exquisit, la companyia insuperable i el lloc, què dir del lloc, el lloc ideal, excel·lent, òptim! I l'oratge boníssim!

En la meua experiència, sempre ha fallat alguna cosa. El lloc no era tan bonic com me l'havien descrit, l'hotel feia olor de bullit ranci, els amics són bons amics però potser no la millor companyia per viatjar, ha plogut a cor què vols, jo què sé què.

A finals de febrer d'aquest any, però, vaig pensar que hauria de refer les meues idees preconcebudes respecte dels viatges, si més no, literaris. Per una d'aquelles coses que passen en la literatura, com en la vida, semblava que tots els planetes s'havien arrengrerat de manera perfecta. A començaments de novembre de l'any passat, diferents lectures i trobades amb escriptores, comentaris solts i la idea germinal d'un relat, em dugueren a concebre la idea d'un llibre col·lectiu. No n'he participat en gaire, de llibres col·lectius, perquè no m'ho han proposat, tot s'ha de dir. Llavors vaig pensar que fóra millor actuar que no esperar, que la podia fer jo, la proposta, i a veure què passava.

Vaig pensar en unes quantes escriptores i els vaig escriure una carta, personal, diferent a cadascuna. Confesse que els vaig escriure com escrivia cartes quan era jove i m'enamoraava, amb la solemne intenció de seduir-les. La primera sorpresa fou que totes em van respondre afirmativament. I no solament afirmativament, sinó amb entusiasme i alegria, segons el tarannà. Això em va afermar en la idea i, en una setmana, ja havia trobat editora. La proposta era clara: 25.000 caràcters i personatges femenins. La relació entre els personatges, al gust de l'escriptora. En el transcurs d'un parell de setmanes, ja n'érem deu i vaig haver de parar d'invitar perquè més no en cabiem en aquest volum, no perquè no hi haja més escriptores, al País Valencià. De fet ja tinc unes quantes invitacions preparades, per al proper volum.

Una d'aquelles coses que m'havien passat, era que havia estat llegint Vides planes, de Maria Ibars i Ibars, i tot fent recerca, em vaig trobar amb una tesi escrita sobre dones escriptores valencianes, d'una altra dona

que no coneixia, que és Maria Lacueva. I si ens fa un pròleg, o un epíleg?, vaig pensar. Maria viu a una ciutat alemanya impronunciable, Saarbrücken, on fa classes de català, però la màgia de la tecnologia, que també en té, féu possible que la trobàs i em pogués comunicar amb ella a través de cartes electròniques. I ella també va dir que sí, i a Àfrica Ramírez, l'editora, li va semblar bé i tot era un sí, que sí, que sí.

Ens vam veure amb Maria Lacueva per Nadal i ens vam entendre tot seguit, en el plantejament i per l'entusiasme, i finalment el que ha escrit és un epíleg que us recomane vivament que llegiu.

El viatge va començar en novembre i la data límit d'entrega dels relats, era el 20 de febrer. Entremig, vam escriure cartes als Reis d'Orient, vam invocar les Muses, vam fer llistes per als noms dels personatges, amb missatges que anaven i venien pels dominis invisibles de les xarxes.

Per a mi, ha estat un autèntic plaer fer d'animadora del projecte, més encara perquè no he patit gens. No hi ha hagut retards inesperats, ha fet bo i la companyia ha resultat excel·lent. Els relats mostren deu escriptures diferents, perquè diferents som en la manera de mirar i d'expressar. Deu creadores, de diverses edats, de sud a nord i amb nom propi. Què ha passat al final, doncs? Quina mala lluna ha fet que el viatge siga una mica imperfecte i per tant absolutament real? L'elecció del títol, que ha resultat l'únic punt en què no hem aconseguit posar-nos d'acord i ha estat causa de discussions epistolars apassionades. En un país i en una llengua amb uns canals de cultura normals, això podria esdevenir un tema de debats ben interessants, perquè aquestes dissensions donarien joc a l'hora de comentar el present volum i ens enriquirien. Però això, ai!, serà difícil que passe.

A hores d'ara, mentre escric aquestes ratlles encara desconec el títol definitiu. I amb tot, estic segura que, siga quin siga, teniu un llibre interessant entre mans. Amb relats inquietants, contundents, evocadors, folls, poètics o quotidians, Núria Cadenes, Isabel Canet, Mercè Climent, Maria Josep Escrivà, Isabel Garcia Canet, Pepa Guardiola, Carme Manuel, Anna Moner, Liris Picó i jo mateixa, us esperem en aquestes pàgines.

Raquel Ricart Leal
Març de 2016, Benimaclet